

Het rusthuis

In de notulen van 29 september 1937 staat vermeld dat er een schrijven was binnengekomen van de Hervormde Kerk met de vraag of de Gereformeerde kerkeraad een commissie kon ontvangen om te spreken over het stichten van een tehuis voor ouden van dagen. Aan de diaconie werd toen opgedragen hierop in te gaan en vervolgens rapport uit te brengen aan de kerkeraad over de besprekingen.

Op 27 oktober d.a.v. kwam dit rapport ter tafel. We citeren:

“De bedoeling was niet om voor gezamenlijke rekening hetzelfde [= het rusthuis] in het leven te roepen, maar wel als de diaconie personen had die daarvoor in aanmerking kwamen, deze dan daar te plaatsen, die konden dan onder kerkelijk opzicht van de Gereformeerde Kerk in aparte kamers verkeerden. De diaconie kon in zoover wel ieder geval op zich zelf bezien en daarna dan handelen, maar vast toezegging vond ze in dezen niet raadzaam. De kerkeraad kan zich met deze zienswijze vereenigen en zal de Diaconie aan betrokkenen in dien zin antwoorden.”

Erg duidelijk is de formulering niet. Blijkbaar wilde het Hervormde kerkbestuur zich ervan vergewissen of ze straks ook op “klanten” van Gereformeerde zijde kon rekenen. Die aparte kamers dienden misschien om de zaak aantrekkelijker te maken [of minder verdacht?]. Hoe dan ook, de zaak is blijkbaar in de doofpot gegaan want eerst tien jaar later wordt er weer iets genotuleerd omtrent een te stichten rusthuis voor bejaarden.

Men dacht aan aankoop van de leegstaande lagere school op de Zomerdijk. Wanneer deze verbouwd zou worden kon men een rijkssubsidie van 60% der verbouwingkosten krijgen. De kerkeraad besprak de zaak, maar meende ervan af te moeten zien om verschillende redenen. De ligging van 't gebouw was niet gunstig, evenmin de doelmatigheid, en de kosten zouden hoog oplopen.

Toch liet men de gedachte niet los al wist men voorshands niet hoe tot uitvoering van de plannen te komen.

In het najaar van 1951 kwam de diaconie met een nieuw voorstel. Er was intussen een landelijke organisatie, nl. de “Gereformeerde Bouwcorporatie voor Bejaarden” in het leven geroepen die zich ten doel stelde het inrichten en bezorgen van een rusthuis aan een gemeente. Er werd een commissie benoemd op brede basis, bestaande uit twee leden uit de ouderlingen, diakenen, commissie van beheer en de gemeente. Een ontwerptekening was reeds ter tafel en er werd contact opgenomen met de Hervormde diaconie. Het bleef voorlopig nog bij plannen en eerst in 1955 kwam de zaak weer aan de orde. Bij een samenspreking tussen de Gereformeerde en de Hervormde diaconie met B. en W. bleek de Hervormde diaconie niet tot samenwerking bereid. In 1960 onderstreepte de kerkeraad nog eens de reeds gedane uitspraak aangaande de noodzakelijkheid van de stichting van een rusthuis. Nu, 5 jaar na het eerste overleg tussen de kerken en B. en W. werden er eindelijk spijkers met koppen geslagen. De Gereformeerde Rusthuiscommissie werd opgeheven en er werd besloten een Stichting in het leven te roepen bestaande uit 3 gereformeerden, 3 hervormden, 1 vrijgemaakt gereformeerde, 1 christelijk gereformeerde en 1 doopsgezinde.

Deze opzet ging niet door. Toen de stichtingsacte werd opgemaakt kwam er een bestuur dat uit 8 leden bestond waarvan 4 gereformeerden en 4 hervormden. De notaris merkte op dat in de acte beter kon staan “lid *ener* Gereformeerde Kerk” dan “lid van *de* Gereformeerde Kerk”, dit in verband met mogelijke(!) hereniging der Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt, of mogelijk in samenwerking met de Christelijke Gereformeerde kerk.

Er kwam tevens een Raad van Toezicht van elk twee leden der beide kerken. Voor de Gereformeerde Kerk waren dit dokter P.A. Coumou en het oudhoofd der Christelijke Muloschool de heer J. de Groot.

*Het bejaardencentrum "De Schans"
met aanleunwoningen "De Cingelhof".*

Op 30 september 1967 kon het gebouw geopend worden.

De naam "De Schans" zal buitenstaanders wat vreemd voorkomen, maar voor Sluzigers is ze volkomen duidelijk en zinvol. Zwartsluis, eens een fortesse, was door een schans omgeven. Toen deze verdwenen was ging de naam over op wat er binnen de bewalling lag.

Naast dit historische element kan gedacht worden aan de veiligheid en beschutting die een schans biedt.

Aan de huisvesting worden steeds hogere eisen gesteld. De vergrijzing van de bevolking neemt snel toe. Vandaar dat in 1989 verbouw en uitbreiding van het bejaardencentrum ter hand werd genomen. Naast het centrum werd de "Cingelhof" gebouwd, bestaande uit z.g. aanleunwoningen. Het geheel is thans een imposant bouwwerk waar het naar het getuigenis van velen goed toeven is.